

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe⁽¹⁾ sprzeciwia się, w zakresie odpowiedzialności laboratoriów farmaceutycznych za produkowanie przez nie szczepionki, środkowi dowodowemu polegającemu na tym, że sąd orzekający co do istoty, może, wykonując swe niezależne uprawnienia ocenne, uznać, iż powołane przez powoda okoliczności faktyczne stanowią poważne, precyzyjne i spójne domniemania mogące być dowodem wady szczepionki i istnienia związku przyczynowego między tą szczepionką a chorobą, bez względu na stwierdzenie, że badania medyczne nie wykazują związku między szczepieniem a wystąpieniem choroby?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 4 ww. dyrektywy 85/374 sprzeciwia się systemowi domniemań, zgodnie z którym istnienie związku przyczynowego między wadą przypisaną szczepionce a szkodą poniesioną przez osobę poszkodowaną będzie zawsze uważane za wykazane, jeżeli zostaną spełnione określone przesłanki związku przyczynowego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 4 ww. dyrektywy 85/374 należy interpretować w ten sposób, że ciążący na osobie poszkodowanej obowiązek przedstawienia dowodu na istnienie związku przyczynowego między przypisaną szczepionce wadą a poniesioną przez nią szkodą, może zostać uznany za spełniony jedynie wówczas, gdy związek ten został wykazany naukowo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 23 listopada 2015 r. – UAB Litdana/Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-624/15)

(2016/C 048/26)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB Litdana

Strona pozwana: Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 314 lit. a) i art. 226 pkt 11 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ oraz art. 314 lit. d) i art. 226 pkt 14 tej dyrektywy dopuszczalne są oparte na tych przepisach uregulowania krajowe lub praktyka krajowa, które uniemożliwiają podatnikowi stosowanie w odniesieniu do VAT procedury marży, ponieważ z przeprowadzonej przez organy podatkowe kontroli podatkowej wynika, że faktury VAT za dostarczone towary zawierały nieprawidłowe informacje lub dane dotyczące zastosowania w odniesieniu do VAT procedury marży lub zwolnienia z VAT, o czym podatnik nie wiedział i nie mógł wiedzieć?

- 2) Czy przepisy art. 314 dyrektywy 2006/112 należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że chociaż faktura VAT wskazuje, iż towary są zwolnione z VAT (art. 226 pkt 11 dyrektywy 2006/112) lub iż sprzedawca zastosował procedurę marży do dostawy towarów (art. 226 pkt 14), podatnik uzyskuje prawo stosowania w odniesieniu do VAT procedury marży tylko wówczas, gdy dostawca towarów rzeczywiście zastosował procedurę marży i należycie wywiązał się ze swoich obowiązków w zakresie zapłaty VAT (zapłacił VAT w swoim państwie zgodnie z procedurą marży)?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, VSM Geneesmiddelen BV/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2015 r. przez VSM Geneesmiddelen BV

(Sprawa C-637/15 P)

(2016/C 048/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: VSM Geneesmiddelen BV (przedstawiciel: adwokat U. Grundmann)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd (ósma izba) w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, doręczonego telefaksem w dniu 21 września 2015 r.;
- uchylenie decyzji prezesa izby o nieuwzględnieniu pism przedstawionych w dniach 22 i 24 lipca 2015 r. na temat akt sprawy T-578/14, doręczonej w dniu 21 września 2015 r.;
- uznanie, że Komisja niezgodnie z prawem nie zainicjowała oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 od dnia 1 sierpnia 2014 r. oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji zawartej zdaniem wnoszącej odwołanie w piśmie Komisji z dnia 29 czerwca 2014 r., aby nie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 13 przed dniem 1 sierpnia 2014 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie oświadczeń zdrowotnych”) na Komisji Europejskiej spoczywał obowiązek przyjęcia wykazu dopuszczalnych oświadczeń dotyczących substancji stosowanych w żywności najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. W ramach przygotowywania tego wykazu Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwanemu dalej „EFS-ą”) zlecono dokonanie oceny oświadczeń przedłożonych przez państwa członkowskie. Niemniej we wrześniu 2010 r. Komisja ogłosiła zawieszenie i zrewidowanie procedury oceny w odniesieniu do oświadczeń dotyczących substancji botanicznych, w następstwie czego EFSA przestała badać te oświadczenia. Komisja zawiesiła tylko procedurę oceny substancji botanicznych, lecz nie procedurę dotyczącą badania innych podobnych substancji chemicznych.